«ДАВАЙЦЕ ШЧЫРА ПАГАВОРЫМ…»

Не памылюся, калі скажу, што старшага выкладчыка кафедры нямецкай філалогіі нашай ВНУ У.А. Папковіча ведаюць далёка за межамі роднай Беларусі. Ведаюць не толькі як вопытнага педагога, але і як таленавітага і самабытнага паэта, прафесійнага перакладчыка з нямецкай мовы.

Аптыміст па жыцці, Уладзімір Антонавіч роўна пяцьдзясят год таму з сям'ёй пераехаў з Мінска ў Віцебск і «прырос» да Прыдзвінскай зямлі. Пазнаёміўся з добрымі і шчырымі людзьмі, якія сталі для яго сапраўднымі сябрамі.

Пра гэта і шмат пра што іншае расказваў Уладзімір Папковіч падчас творчай вечарыны, якая праходзіла ў абласной бібліятэцы імя У.І. Леніна напрыканцы сакавіка і была прымеркавана да дня нараджэння і 50-годдзя жыцця паэта ў Віцебску.

Вёў імпрэзу сам імяніннік: то сур'ёзна, то з гумарам чытаў вершы, распавядаў пра цікавыя гісторыі са свайго жыцця. Прысутныя слухалі з вялікім задавальненнем не толькі Уладзіміра Антонавіча, але і яго сяброў, у тым ліку літаратараў. А іх у той вечар прыйшло нямала. Кожны гаварыў пра свае шчырыя адносіны да У.А. Папковіча, даваў высокую ацэнку яго творчасці. Напрыклад, Сяргей Рублеўскі ахарактарызаваў свайго сябра як добразычлівага, адкрытага і вясёлага чалавека.

Хоць і доўжылася імпрэза каля дзвюх гадзін, прайшла яна на адным дыханні і цалкам апраўдала сваю назву «Давайце шчыра пагаворым…».

Дзіяна ЛОСЬ,
студэнтка 5 курса ФлФ.

На здымку: У.А. Папковіч.
Фота Фёдара ГРЫНЕЎСКАГА.

Уладзімір ПАПКОВІЧ

РАДАСЦЬ ЖЫЦЦЯ

Цудоўны дзень! І ты яшчэ жывы.
З-за хмары сонца восеньскае свеціць.
Дурныя думкі выкінь з галавы,
Імкніся ў людзях дабрыню прыкмеціць.

Глянь, колькі ў гэтым свеце пекнаты,
Вакол цябе: уверсе, знізу, збоку…
Няхай не ў цэнтры апынуўся ты,
Затое ў Госпада – навідавоку…

Ты адказала мне адмоўна
Ледзь чутным сарамлівым «не»,
Але вачэй тваіх дзве поўні
Уладна вабілі мяне.

І рукі гнуткія, як лозы,
Мяне прывязвалі крапчэй,
Я асцярожна выцер слёзы
З тваіх разгубленых вачэй.

Світанак радасна-суцішны
Ужо з-за лесу паўставаў.
Я цалаваў цябе — як вішні
У спёку летнюю ірваў.